vajavat välismaist abi niihästi inimeste kui ka tehnilise materjali näol. Seda valgub siis ka alatasa Hispaaniasse. Francole sümpatiseerivad ja tema valitsust on tunnustanud Saksamaa, Itaalia ja Portugal, Madridi valitsusele aga Nõukogude Vene ja Prantsuse rohkearvulised pahempoolsed ringkonnad, kuigi riigid on kohustunud ise pidama erapooletust Hispaania kodusõjas.

Erapooletuse algatajaks oli Prantsuse valitsus, kes seesuguse üleskutsega pööras kõigi riikide poole 8. augustil. Septembri algul suudeti Londonis ellu kutsuda mittevahelesegamist kontrolliv komitee, mille tööd on aga saatnud kogu aja mitmesugused raskused riikide seisukohavõtmise näol. Pearaskus seisneb selles, et suurriigid on kohustunud osutama Hispaania sündmuste suhtes erapooletust, kuna nad tegelikult ei saa olla erapooletud selle kohta, missuguseks kujuneb Hispaania saatus ja missugune valitsus pääseb Hispaanias võimule. Kindral Francol näib olevat sõlmitud mingisuguseid kokkuleppeid Itaalia ja Saksa valitsusega, sest Baleaari saared on tegelikult läinud juba itaallaste valdusse, kes seal on hakanud ehitama kindlustisi, ja sakslased on hakanud arendama suhteliselt elavat tegevust Hispaania Marokos. Baleaaridest aga olenevad suurel määral Vahemere-ühendusteed, Inglismaa ühendused Indiaga Vahemere kaudu ja Prantsusmaal ühendused Põhja-Aafrika-asumaade ja emamaa vahel, kuna pealegi saksasõbralik Franco valitsus Hispaanias oleks alatiseks seljataguseks ähvarduseks Prantsusmaale ja Inglismaale hädaohuks ta Vahemere-vahiposti — Gibraltari — suhtes. Ka ei ole Vahemere statuudi küsimus ükskõikne Nõukogude Venele, kelle ühendused Balti mere kaudu Inglise-Saksa merekokkuleppest saadik on piiratud ja kellele

Eesti kroonika 1936, lk. 11